

Dobrořeč, má duše, Hospodinu! Hospodine,
Bože můj, jsi neskonale velký, oděš ses velebnou důstojností.
Kališ se světlem jak pláštěm, rozpináš nebesa jako
stanovou plachtu.
Mezi vodami si kleneš síně, z mračen si vůz činíš a
vznášíš se na perutích větru.
Z víchru si činíš své posly,
z ohnivých plamenů sluhy.
Zemi jsi založil na pilířích,
aby se nehnula
navěky a navždy.
ropastrnou tíň jsi
přikryl jako šatem.
Nad horami stály vody;
pohrozils a na útěk se daly,
rozutekly se před tvým
hromovým hlasem.
Když vystoupila horstva,
klesly do údolí,
do míst, která jsi jim určil.
Mez, kterou jsi stanovil, už nepřekročí,
nepřikryjí znovu zemi.
Prameny vysíláš do potoků,
které mezi horami se vinou.
Napájí veškerou zvěř polí,
divocí osli tu hasí žízeň.
Při nich přebývá nebeské ptactvo,
ozývají se v ratolestech.
Ze svých síní zavlažuješ hory,
země se sytí ovocem tvého díla.
Dáváš růst travě pro dobytek i rostlinám,
aby je pěstoval člověk,
a tak si ze země dobýval chléb.
Dáváš víno pro radost lidskému srdci,
až se tvář leskne víc než olej; chléb dodá lidskému srdci síly.

Hospodinovy stromy se sytí vláhou,
libanónské cedry, které on zasadil.
A tam hnízdí ptactvo,
na cypřiších má domov čáp.
Horské štíty patří korozořcům,
skaliska jsou útočištěm pro damany.
Učinil jsi měsíc k určování času,
slunce ví, kdy k západu se schýlit.
Přivádíš tmu, noc se snese,
celý les se hemží zvěří;
lučata řvou po kořisti,
na Bohu se dožadují stravy.
Slunce vychází a stahují se,
v doupatech se ukládají k odpočinku.
Člověk vyjde za svou práci
a koná službu až do večera.
Jak nesčetná jsou tvá díla,
Hospodine! Všechno jsi učinil moudře;
země je plná tvých tvorů.
Tu je veliké a širé moře: hemží se v něm nespočetných
živočichů malíčkých i velkých,
plují po něm lodě. Vytvořil jsi luvjána, aby v něm dováděl.
A to vše s nadějí vzhlíží k tobě, že jim dáš v pravý čas pokrm;
rozdáváš jim a oni si berou, otevřeš ruku a nasytí se dobrým.
Skrýješ-li tvář, propadají děsu, odejmeš-li jejich ducha,
hynou, v prach se navracejí.
Sesíláš-li svého ducha, jsou stvořeni znovu,
a tak obnovuješ tvářnost země.
Hospodinova sláva pobývá věčně! Hospodin
se bude radovat ze svého díla.
Shlédne na zemi a ta se třese, dotkne se hor a kouří se z nich.
Budu zpívat Hospodinu po celý svůj život; svému Bohu zpívat žalmy, dokud budu.
Kéž mu je příjemné moje přemítání! Hospodin je moje radost.
Kéž hříšníci vymizí ze země, kéž svévolníci nejsou! Dobrořeč,
má duše, Hospodinu! Haleluja. Žalm 104